

срамъ и за укоръ на сръбския народъ продължава и до днесъ, — въ продължение на десетъ години ни е увѣрила, че подъ булото на южнославянското единство иска да оплете своята собствена кошница и не иска да знае за съществуването на българския народъ... Нейното (на Сърбия) поведение спрямо „брача бугарина“ е глупаво, отвратително и даже необяснимо. . .“ И въ друга статия, като изтъква заблудитѣ, сѣяни отъ политици и етнографи-шовинисти като Блазнавацъ и Милошъ Милоевичъ, Ботьовъ изказва пожелание, щото правителството и народното събрание въ Сърбия да поправятъ „своитѣ исторически грѣшки“, за „да влѣзе сближението на южнитѣ славяни въ своя естественъ пѣтъ“. Иначе, заключава той, „всѣко обещание отъ страна на сръбскитѣ патриоти ще бжде за насъ лъжа и лицемѣрие, а всѣка дума за съжаление — присмѣхъ на нашитѣ страдания“.

Много по-рано отъ Ботьова и отъ Раковски нашиятъ Селимински е дозелъ тази неискреностъ на западнитѣ ни съседи и тази опасностъ за славянското сближение и свободното развитие на Балканскитѣ народи отъ „великата идея“ на сърбитѣ, копие на грѣцката. Въ своето „Кратко изложение“ върху отношенията между българитѣ и околнитѣ народи отъ 1856 г. той засѣга историята на новитѣ връзки между българи и сърби, за да съзре ясно, и преди всички други наши политици и журналисти, опасната за насъ игра на сърбитѣ. Именно, по време на възстанието си противъ турцитѣ отъ 1804—1806 г. тия повикали на помощъ и българитѣ. Българитѣ се стекли отвредъ и на голѣми групи, за да помогнатъ на своитѣ близки по кръвъ и положение съседи, като излагали при това на опасностъ имотъ, семейство и дори животъ. „Обаче, следъ сполучливия край на възстанието, сърбитѣ забравили своитѣ задлъжжения и длѣжимата признателностъ къмъ българския народъ и се показали като най-лукави и най-непризнателни едноплеменни и едновѣрни съседи. Управителитѣ на сръбскитѣ области покрай българската граница, по заповѣдъ отъ централната власть, често пѣти вдѣхвали бунтовнишки идеи между тамкашнитѣ еднородни българи противъ турското правителство, както се е случило презъ 1840—50 г., като обещавали не-обходимата отъ своя страна помощъ, войска, муниции, пари и безопасностъ за българскитѣ семейства. Но, когато работата